

Viceki

Zol Djevu

Viceki za Djecu

Draga djeco,

Ove vas godine nismo mogli posjetiti u vrtiću, ali mislimo na vas!

Sjećamo se kako su nam u vrtiću priče bile važne. Zamišljajući likove, mjesta i pustolovine, odlebdjeli smo u svijet mašte.

Pridružite nam se u tom čarobnom svijetu i poslušajte priče koje smo stvorili misleći na vas!

S ljubavlju prema djeci i djetinjstvu,

Vaši gimnazijalci trećih razreda Gimnazije i strukovne škole Jurja Dobrile Pazin.

Sadržaj:

Luka Jakovljević: Zvijezde na nebu.....	1
Karen Bažon: Gusjenica.....	2
Antonela Banović: A tko je za tebe pravi heroj?.....	3
Karla Duplić: Astronaut Toma.....	4
Diego Mišetić: Zmaj.....	5
Lea Valić: Kako je Lana postala vila spasiteljica.....	6
Samoća nije uvijek lijepa.....	7
Leon Pranić: Biti zahvalan.....	8
Lina Putinja: Oblačić Neo.....	9
Daisy Glavić: Mačka Molly.....	10
Francesca Milohanić: Mala lastavica.....	11
Samanta Mendiković: Neuredna djevojčica.....	12
Katarina Levak: Pravo prijateljstvo.....	13
Filip Oplanić: Stari vrabac.....	14
Anna Drndić: Prijateljice.....	15
Natali Lukež: Psić Pero.....	16
Rika Borovac: Reci NE ruganju.....	17
Talia Benčić: Vila Mila i njezina sova Mrva.....	18
Katarina Krizmanić: Vilenjaci.....	20
Lea Banko: Vučja priča.....	21
Ivona Tidić: Kutijica.....	22
Stephanie Bernobić: Vito – izgubljeni konjić.....	23
Nensi Sokolović: Mali medo i sreća.....	24
Edi Jurada: Automobilska utrka.....	25
Ema Zović: Šumska igra.....	27
Tina Gregorović Hlušička: Prijatelji na lopoču.....	28

Zvijezde na nebu

Znate li koliko zvijezda ima na nebu ? Ne znam niti ja. A znate li koliko oblaka zaplovi kad nam kažu da će sutra biti „oblačno“? Ne znam ni to. Ali ne brinem jer znam nešto puno bolje...

Jeste li čuli za otočje snova ? Sad ću vam odati jednu malu tajnu. Na nebu postoji otočje, a pošto su otoci na nebu, otoke zapravo predstavljaju oblaci. Svaki oblak - otok ima svoje ime: Otok Smiješko, Otok Žučko, Otok Kapljica, Otok Puhalo, itd. Oni čuvaju naše snove, oni znaju kada će padati kiša, kada će izići sunce i kada će padati snijeg. Svaki tvoj san prođe kroz otočje snova, a njihove prijateljice zvjezdice pretvore ga u najljepše želje.

Pogledaj u nebo, sanjaj, zaželi nešto... Možda ti baš danas Smiješko bude poslao zraku sunca.

Luka Jakovljević

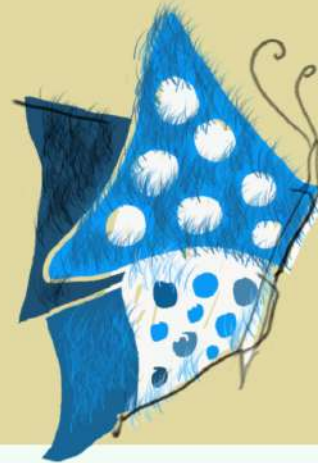
Gusjenica

Nina i Tino voljeli su se igrati na livadi. Jednog dana vidjeli su u travi veliku zelenu gusjenicu. Bila je dlakava i izgledala je strašno. Tino ju je želio zgaziti, no Nina ga je uspjela nagovoriti da pusti gusjenicu na miru.

Navečer je Nina pričala tati o toj gusjenici i kako ju je Tino htio zgaziti. Tata je uzeo s police jednu knjigu i rekao Nini da mu sjedne u krilo. Knjiga je bila puna slika. Pokazao je Nini slike. Na jednoj slici vidjela je strašnu zelenu gusjenicu koja je sjedila na listu. Na sljedećoj slici gusjenica se omatala nekakvim tankim koncem. A na zadnjoj slici je iz toga u što se sakrila gusjenica izašao prekrasan šareni leptir. Nina je bila zbunjena. Nije razumjela kako se ružna gusjenica može pretvoriti u lijepog leptira. Tata joj je objasnio. Rekao je ako netko zgazi ružnu gusjenicu, to je isto kao da je zgazio lijepog leptira u kojeg bi se ona pretvorila.

Nakon nekoliko dana Nina i Tino su se opet igrali na livadi. Sjedili su u travi. Tino je primijetio nešto šareno u travi i pozvao Ninu, ali čim se približio prstom do šarene stvari, ona je odletjela! Kad ju je Nina vidjela, veselo je povikala: „To je ona tvoja ružna gusjenica koju si htio zgaziti! I sada je postala leptir! Ja sam je spasila!” Ispričala je zbunjenom Tinu što je vidjela u knjizi i što ju je tata naučio. A leptir s plavim i bijelim točkama na krilima zatim je odletio dalje, i još dalje, sve dok ga više nisu mogli vidjeti.

Karen Bažon

A tko je za tebe pravi heroj?

Jan je dječak koji ima 5 godina i ide u vrtić. Svakog jutra dolazi u vrtić s velikim osmijehom na licu jer je njemu ondje stvarno super zato što ima prijatelje s kojima se voli družiti i igrati. Jednog dana im je teta čitala priču prije popodnevnog spavanja. Ta priča bila je o čovjeku koji je imao posebne moći koje su mu koristile kako bi pomogao ljudima u nevolji. Donosio bi hranu onima koji su bili gladni, pomagao bi slijepim osobama prijeći preko ceste, nosio bi lijekove i hranu bakama i djedovima koji nisu sami mogli otići do ljekarne ili dućana... U jako kratkom vremenu pomogao bi mnogim ljudima i to uz pomoć svojih moći koje su mu omogućile da leti, da brzo trči i visoko skače, a imao je i senzor koji mu je javljao gdje su ljudi koji trebaju njegovu pomoć. Teta je na kraju priče rekla da je on pravi heroj. Jan je te riječi dobro zapamtio i zaspao.

Tog dana kad se vratio kući, Jan je upitao mamu: „Mama, a tko je za tebe pravi heroj?“ „Oh, jako dobro pitanje. Otkud ti to?“ upita mama. „Danas nam je teta čitala priču o jednom čovjeku koji je pomagao ljudima sa svojim moćima pa je teta rekla da je on pravi heroj“, odgovori Jan. „Ispričaj ću ti tko je za mene pravi heroj kao priču za laku noć. Sada idemo jesti, a poslije toga se možeš igrati, dogovoreno?“ „Dogovoreno“, odgovori Jan.

Tako je i bilo. Jan je navečer legao u krevet, a mama je sjela pokraj njega. Započela je svoju priču: „Znaš, Jan, za mene je pravi heroj moja mama.“ „A što je s mojim djedom, tvojim tatom, on nije pravi heroj?“ upita Jan. „On je isto moj heroj, ali mama je ipak pravi heroj zato što me rodila, a to nije nimalo lako. To sam shvatila kada sam tebe rodila. Ona me devet mjeseci nosila u svom trbuhu, a od dana kada sam se rodila brinula se za mene. Nije spavala noćima. Hranila me i provodila dane sa mnom kod kuće. Radila je sve kako bih ja imala što jesti, kako bih bila čista i uredna i kako bih sretna išla na spavanje. Kad sam malo narasla i krenula u školu, učila me čitati i pisati, pomagala mi je učiti, davala mi je puno korisnih savjeta kako se snaći. Kad sam plakala, ona me tješila i bodrila, a kada sam bila sretna, ona je bila još sretnija od mene. Naučila me kako živjeti život u ovom velikom i čudesnom svijetu, kako se suočiti s ljudima koji ponekad mogu biti loši, poput maćehe koja je otrovala Snjeguljicu, i kako biti dobra osoba.

„Sve što sada znam, mogu prenijeti tebi“, rekla je mama. „Mame čine sve kako bi njihovo dijete bilo sretno i kako bi ih odgojile tako da jednog dana postanu dobre osobe. Što god da se dogodi, mama je uvijek tu za tebe“, zaključila je mama. Čuvši te riječi, Jan je zaspao, znajući da je siguran i da netko stalno brine za njega. Njegova mama.

Antonela Banović

TKO JE

Astronaut Toma

Mali dječak Toma oduvijek je htio biti astronaut. Svake bi mu večeri mama i tata čitali priče o velikim ljudima koji putuju u svemir! On je najviše volio takve priče. Jednoga dana u vrtiću su razgovarali o tome što će biti kada budu veliki.

„Ja ću ići u svemir. Hodat ću po Marsu i Mjesecu“, rekao je Toma sretno svojim prijateljicama Ani i Marti.

„Ha ha, nećeš! Teško je biti astronaut, ti to ne možeš!“ uskliknula je Marta.

Toma se prestao smijati. Njezine riječi su ga povrijedile. „Možda Marta ima pravo“, mislio je Toma, „nikada neću biti astronaut.“ Suze su krenule niz Tomino lice.

„Ne slušaj je Toma, ja vjerujem da ćeš biti najbolji astronaut na svijetu! I u svemiru!“ uskliknula je Ana i zagrlila Tomu.

„Stvarno tako misliš?“ upitao je Toma Anu i malo se nasmijao.

„Naravno! Možeš postignuti sve što želiš!“ Ana ga je radosno pogledala.

„Ana ima pravo Toma, oprosti. Nisam mislila to što sam rekla. Samo sam bila ljubomorna jer bih i ja htjela biti astronaut“ rekla je Marta. Bilo joj je žao. Shvatila je da nije u redu što se rugala Tomi.

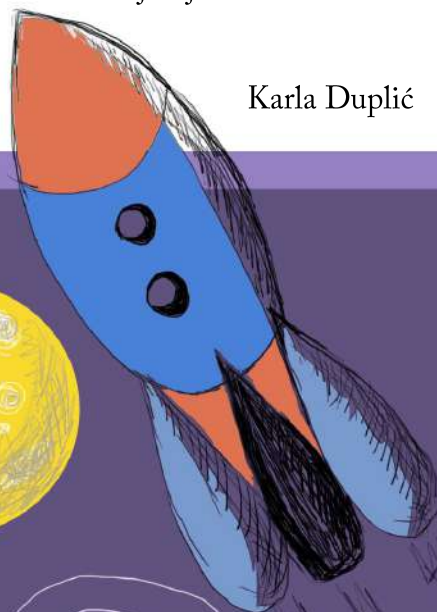
„Onda možemo skupa ići u svemir!“ rekao je Toma sretno. Oprostio je Marti. Vidio je da joj je žao.

„Hej, i ja želim s vama!“ Ana se našalila.

„Zar ne želiš ti biti nogometašica?“ upita ju Marta.

„Imaš pravo, ja ću biti najbolja nogometašica na svijetu i družiti ću se s najboljim astronautima! Jedva čekam!“

Karla Duplić

Zmaj

Bio jednom jedan plavi, debeo i ružan zmaj koji je živio u pećini pokraj jednog sela. On je štiti to selo. Jako se volio igrati. Često je zvao djecu iz sela da se dođu igrati s njim, ali djeca se nisu odazivala na njegov poziv. Zmaj je zbog toga bio jako usamljen i tužan, plakao je cijelo vrijeme. Jednog dana zmaj je odlučio otići i više nikada se ne vratiti. I tako je zmaj otišao.

Miljama daleko, zmaj se smjestio u novu pećinu. Ovoga puta pored pećine nije bilo sela i nije imao što štiti te je zmaj bio sam u pećini.

U međuvremenu, selo su napale neke divlje životinje koje je samo zmaj mogao otjerati. Djeca su bila tužna što je zmaj otišao zbog njih. Djeca su krenula na put u potrazi za zmajem. Prešli su dugi put i napokon ga našli. Djeca su mu se ispričala i rekla mu da će se, ako se vrati, družiti s njim. Zmaj je pristao. Djeca su se popela na zmajeva leđa i vratili se natrag u selo. Zmaj je otjerao divlje zvjeri i vratio se u staru pećinu.

Nakon toga djeca su svakog dana došla posjećivati zmaja. Zajedno su se igrali.

Diego Mišetić

Kako je Lana postala vila spasiteljica

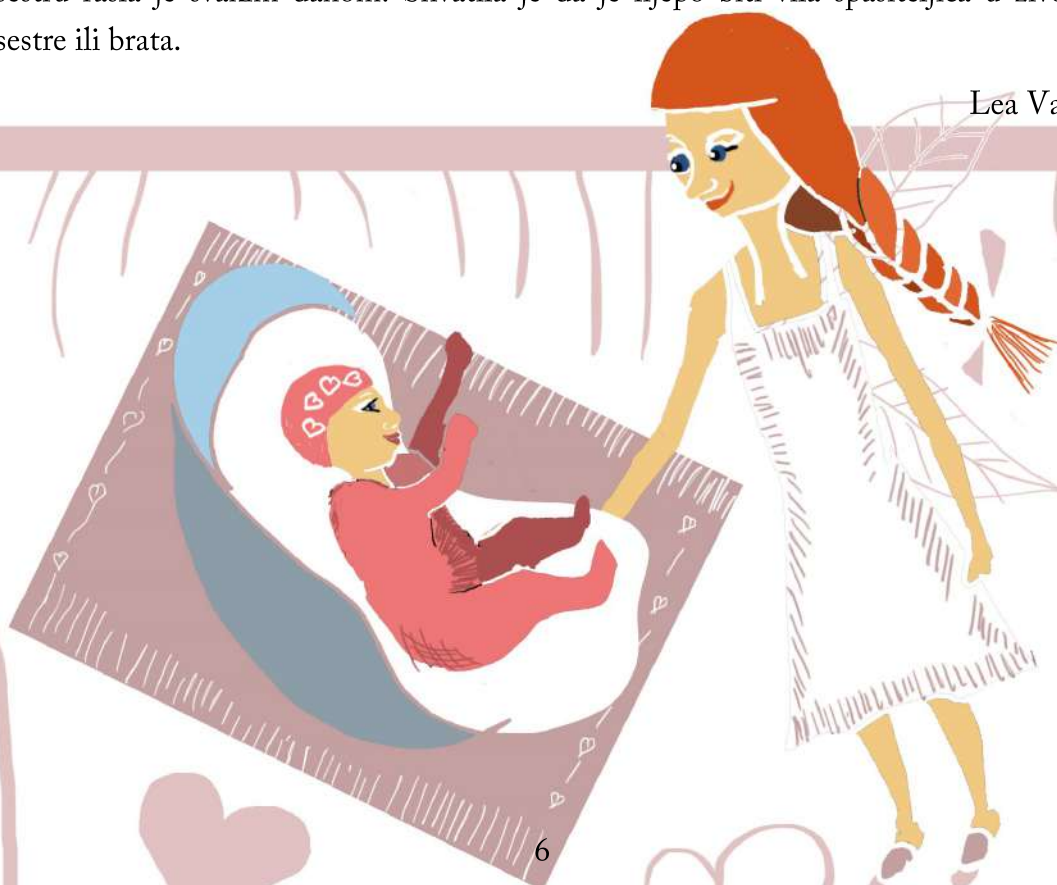
Lana je bila kći jedinica svojih prvih pet godina, a onda je u njen život i dom došla mala sestra Ena. Lana je osjećala sreću dok je Ena bila u maminom trbuhu, ali kada je Ena stigla kući iz rođilišta, Lani se činilo da je sve krenulo naopako.

Lani se činilo da svi neprestano oblijeću Enu - mama, tata, baka, teta... a da nju nitko ne primjećuje. Lana se pretvorila u pravu plačljivicu. Sve je češće plakala, lupala nogama, vikala kad god joj nešto ne bi bilo po volji. Čak je i uživala kad bi svojom galamom ili glasnim plakanjem probudila ili rasplakala sestricu. Tada bi joj svi stali govoriti: „Lana ti si velika i ne smiješ se tako ponašati!“ To bi je još više naljutilo pa bi još glasnije počela plakati. Naravno da je mama bila zabrinuta.

Jednog popodneva, dok je Ena spavala, mama je Lanu uzela u krilo, čitala joj omiljene slikovnice, grlila je, češljala joj kosu, napravila pletenice koje je Lana voljela nositi. To su za Lanu bili najljepši trenuci. Počela je sve češće pomagati mami u poslovima oko bebe, a postala i je prava Mala vila spasiteljica kad bi beba plakala. Lana bi je u trenutku smirila svojim pjesmicama koje je naučila u vrtiću. Počela se osjećati važno kada bi pomagala mami dok su hranile ili kupale Enu. Voljela je voziti kolica u šetnji jer bi ju svi hvalili kako pomaže mami. Bila je najsretnija kada bi joj Ena pružala ručice, poklanjala osmijehe i gugutala.

Lana je shvatila da u maminom srcu ima dovoljno mjesta za obje. Ljubav za sestru rasla je svakim danom. Shvatila je da je lijepo biti vila spasiteljica u životu sestre ili brata.

Lea Valić

A stylized illustration of a squirrel with a large, bushy tail, curled up in a tree hollow. The tree trunk is purple, and the hollow is a darker purple. The squirrel is orange and yellow, with its eyes closed and a peaceful expression. The background is white with some faint green lines.

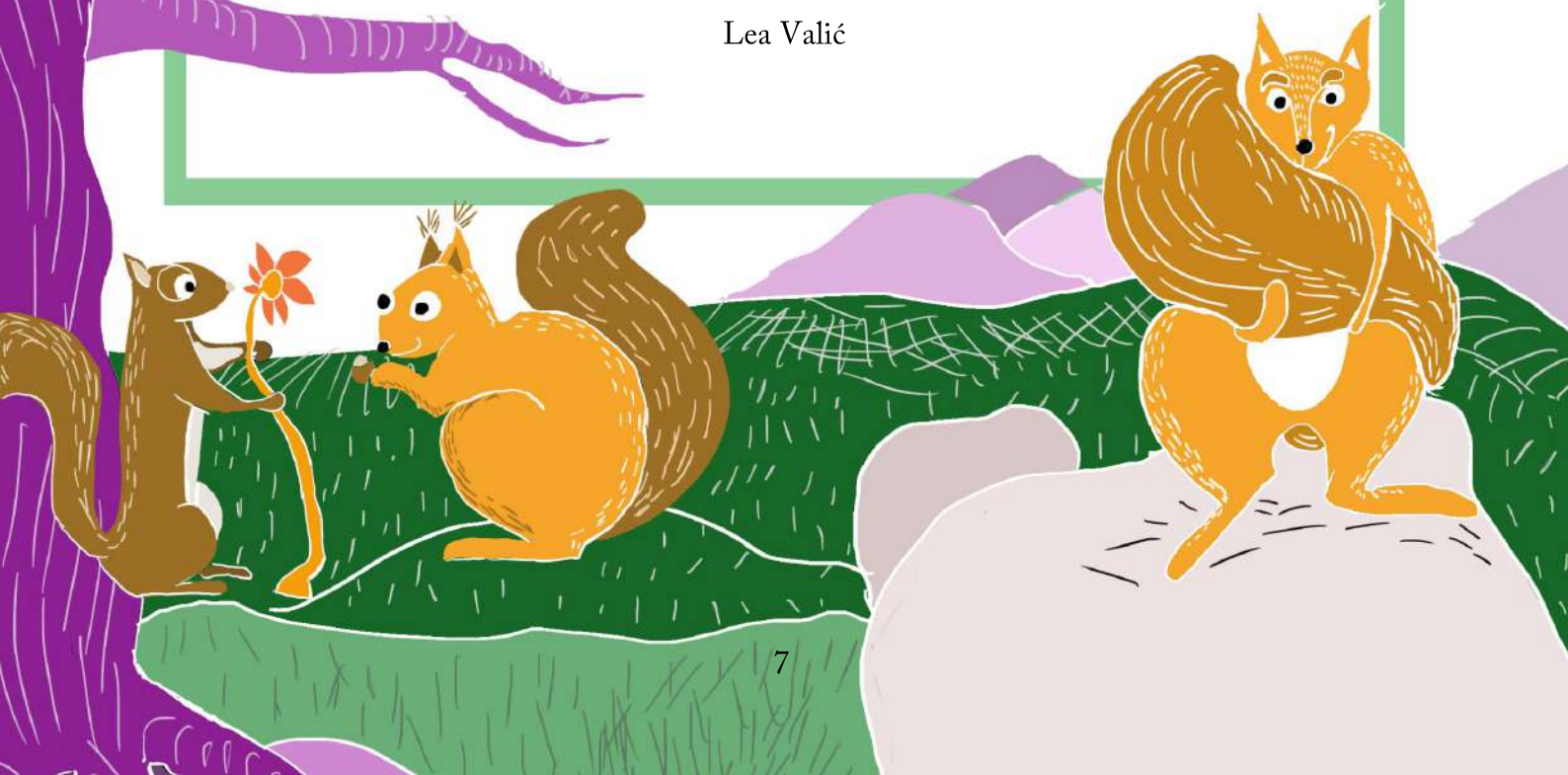
Samoća nije uvijek lijepa

Iskrica je vjeverica s lijepim kitnjastim repom kojem su se divile sve ostale vjeverice u park šumi kraj maloga grada. Bila je vrijedna. Cijelo ljeto skupljala je hranu za hladne dane. Ponekad bi pretjerala pa bi svoju duplju prekrcala hranom. Kad bi je druge vjeverice zvale da se malo poigra s njima, ona bi oholo odgovorila: „Neću se igrati s vama jer imam posla, a vi nemate tako krasan rep kao ja, pa ne možete poput mene tako spretno skakati i penjati se, zato, odlazite!“ Druge bi vjeverice samo spustile glavu i udaljile se od Iskricice.

Došla je jesen, zapuhao je hladan vjetar. Iskrica se sakrila u svoju duplju. Sama je jela žirove, sjemenke i sve ono što je skupila tijekom ljeta. Bila je zadovoljna, ali i sve češće tužna, kad bi vidjela kako druge vjeverice dijele hranu koju su prikupile, a nađu vremena i za zajedničku igru. Samoća joj je sve teže padala. Shvatila je da joj ni njen predivan kitnjasti rep, a ni obilje hrane ne donose sreću kada je tako usamljena.

Provirila je iz duplje i pozvala svoje susjede vjeverice da dođu u njenu duplju. Počastila ih je sa svojim plodovima. Sve su joj vjeverice zahvalile i pohvalile njezin lijepi dom, a nakon toga pozvale su je u igru. Osjetila je veliku sreću dok je dijelila plodove sa ostalim vjevericama i kada bi joj govorele: „Ti si, Iskricice, jako dobra prijateljica, dođi se s nama igrati!“ Iskrica je prihvatila poziv. Shvatila je da samoća nije uvijek lijepa i da obilje hrane i ljepota njenog repa nisu dovoljne za sreću.

Lea Valić

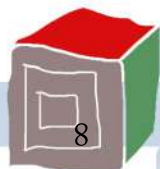
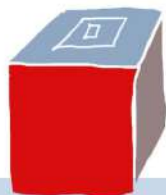
Biti zahvalan

U jednome gradu živjeli su majka i njen sin jedinac. Živjeli su sami u maloj kući, skromno, ali majka je uvijek pazila da njenome sinu ništa ne nedostaje. Sin, s druge strane, to nikako nije znao cijeniti. Uvijek se žalio kako želi više, kako svi njegovi prijatelji imaju bolje igračke od njega, zašto on to nema... Njegova je majka unatoč njegovu ponašanju i dalje slušala njegove želje i davala sve od sebe da on bude sretan. Što je više dobivao, to se gore ponašao. Postao je još bezobrazniji, neuredniji i sve mu je smetalo. Više mu se nije sviđala ni majčina hrana, a svaku majčinu zamolbu je ignorirao. Molila ga je da barem za sobom pospremi igračke, ali za njega je i to bilo previše.

Jednoga dana vratio se kući nakon druženja s prijateljima i zatekao praznu sobu. Majka mu je oduzela sve igračke i sakrila ih. U trenutku ljutito je ušao u njezinu sobu i zapitao ju gdje su njegove stvari, a ona mu je na to odgovorila da ne zna i da neće znati sve dok on ne popravi svoje ponašanje. Legao je na krevet i cijelu noć razmišljao o onome što mu je majka rekla.

Njemu nije bilo jasno što je on to skrivio, ali je sljedeći dan pripazio na ono što govori. Majka mu je na kraju dana vratila jednu igračku. Tek je onda dječak shvatio da se dobro dobrim vraća i u potpunosti je promijenio svoje ponašanje, više se nije žalio, bio je zadovoljan onime što ima. Majka mu je za nagradu vratila sve igračke. On je bio sretan zbog svojih igračaka i zbog boljeg odnosa s majkom, a majka je bila sretna jer je njezin sin naučio da silom i ljutnjom neće ništa postići.

Leon Pranić

Oblačić Neo

Svakoga dana mali oblačić Neo upoznaje svijet. Nebeskim plavetnilom putuje s roditeljima i gleda u ljudski svijet.

Jednog je dana vidio malu djevojčicu kako plače u trgovini jer joj roditelji ne žele kupiti igračku. Njezina majka nije imala puno novaca pa joj nije mogla kupiti igračku, iako je željela. Majka je bila tužna jer dijete plače. Kupila je kruh, čokolino, mlijeko, čokoladu i bombone, i sve je to koštalo kao samo jedna mala igračka. Zar nije bolje svaki dan jesti čokolino, prigristi kockicu čokolade i zamijeniti igračku igrom s majkom?

Oblačić Noa bio je tužan jer vidi da djevojčica nije dobra prema majci. Noa je počeo plakati. Njegove suze pretvorile su se u kišu. Kiša je pljuštala i pljuštala. Nitko ne voli kišu, zar ne? Djevojčica je bila tužna jer pada kiša i majka ju je zagrlila, djevojčica je poljubila majku. Kada je to vidio, oblačić Noa prestao je plakati i kiša je prestala.

Stoga, zapamti, kada pada kiša i moraš ostati kod kuće, budi uvijek dobar prema roditeljima i oblačić Noa prestat će plakati i sunce će osvanuti. Također, uvijek budi poslušna u trgovini i mami kaži hvala za svako čokolino koje ti je dala.

Lina Putinja

Mačka Molly

U New Yorku, u slatkoj roza zgradi na prozoru punome cvijeća, uvijek je ležala mačka gospođe Sindy po imenu Molly. Bila je to velika, debela, bijela mačka sa zelenim očima i roza ogrlicom. Po cijele se dane izležavala i gledala ljude kako prolaze ulicom.

Naizgled obična mačka imala je skriveni život, poput svih drugih mačaka. Kada je gospođa Sindy, koja je već polako počela stariti, odlazila na posao i druženja sa svojim prijateljicama, mačka Molly otišla bi u drugi skriveni grad, Grad Mačaka. Tamo je sve bilo slično, ali istovremeno drugačije nego u domu gospođe Sindy. Sve su mačke pričale, imale svoje automobile i živjele su njihove mačje živote.

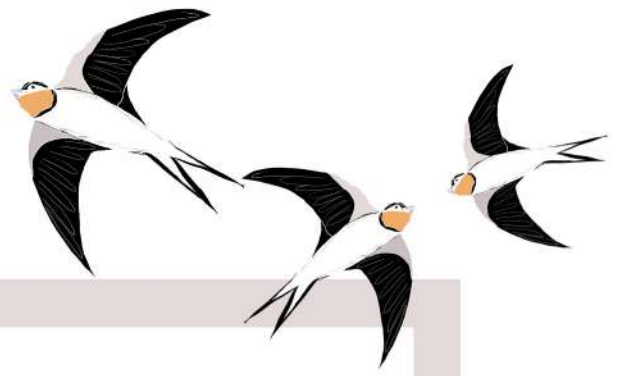
Bio je petak, gospođa Sindy otišla je na posao, a mački Molly bilo je jako dosadno jer toga dana uopće nije bilo puno ljudi koji su hodali ulicom ispod njenog prozora punog cvijeća, pa se dogovorila s prijateljicom, narančastom mačkom Lilly, da se nađu u Gradu Mačaka i idu na čašu mlijeka i sladoled u novu slastičarnu Mliječni san. U Gradu Mačaka bilo je lijepo, sunčano vrijeme. Lilly i Molly sjele su na terasu slastičarne i naručile ekstra velike čaše mlijeka i ogromne kuglice sladoleda.

Nakon što su pojele i popile, odlučile su se malo prošetati po rivi Grada Mačaka. Dok su šetale čule su plač i nedugo zatim na klupici su ugledale crnu mačku Zoy. Otišle su do nje i pitale je zašto plače. Zoy je sva uplakana rekla: "Dok sam promatrala more, ogrlica mi je pala u vodu i onda je došao morski pas i pojeo ju je, a ja ne mogu kupiti novu jer sam sve novce potrošila na sladoled u novoj slastičarni." Molly i Lilly jako su se rastužile jer su znale koliko svakoj mački znači ogrlica i kako je velika sramota hodati po gradu bez nje - to je kao da si gol! Kako im je ostalo još novaca, odlučile su time kupiti novu ogrlicu za Zoy. Rekle su joj: „Čekaj nas ovdje, mi se odmah vraćamo!“ Otišle su u šoping centar „Slatka Mačka“ u trgovinu „Ogrlice sreće“. Kada su ušle u trgovinu, odmah su vidjele pravu ogrlicu za Zoy. Bila je zelena s ljubičastim cvjetićima, kao stvorena za nju. Brzo su je kupile i odnijele do klupice kod tužne Zoy. Kada su joj dale ogrlicu, Zoy je bila presretna i oduševljena. Lilly i Molly bile su također sretna jer se Zoy opet smijala. Zatim su sve tri nastavile zajedno šetati i postale su najbolje prijateljice.

I tako je Molly, kada se vratila na svoj prozor pun cvijeća, zaspala sretna i zadovoljna jer je napravila dobro djelo, dobila novu prijateljicu i pojele puno sladoleda.

Daisy Glavić

Mala lastavica

Na visokom stablu, u obližnjoj šumi, iz jaja se izlegla mala lastavica. Mama lastavica i tata lastan nisu nikad bili sretniji. Mala lastavica odrastala je u gnijezdu punom ljubavi. Dok ju je tata lastan čuvalo, mama lastavica bi stalno pristizala sa raznim crvićima i ličinkama koje bi mala lastavica veselo jela.

Kako je vrijeme prolazilo, mala lastavica je odrastala. Ubrzo je došlo vrijeme za lastin prvi let. Mama i tata lastavica oprezno su upućivali malu lastavicu, no ona je bila vrlo nestrpljiva. Dok su joj mama i tata objašnjavali osnove leta, mala lastavica se nespretno zaletavala iz gnijezda. Kako nije znala letjeti, mala lastavica pala je na šumsko tlo. Mama i tata lastavica jurnuli su do nje. Mala lastavica se jako ozlijedila i nije se mogla micati. Roditelji su je pažljivo odnijeli do gnijezda. Ondje su je roditelji liječili, no i ukorili. Rekli su joj da ih je trebala slušati i biti strpljiva, a ne samo žuriti. Dok se lastavica oporavljala, njeni prijatelji letjeli su nebom. Bila je jako tužna što nije mogla letjeti s njima.

Nakon nekog vremena, lastavica se oporavila i, nakon što je poslušala savjete roditelja, vinula se u nebo. Sada je znala da treba slušati roditelje jer ju oni jako vole.

Francesca Milohanić

Neuredna djevojčica

Jednom davno u jednoj malenoj drvenoj kućici živjela je vrlo neuredna djevojčica po imenu Nina. Zнала je ona u tren oka napraviti nered po cijeloj kući. Ona i njena majka svaki dan potrošile su jako puno vremena na slaganje igračaka u veliku kutiju gdje su inače bile spremljene igračke. Nisu imale vremena za ići u šetnju, ili u parkić ispred kuće, ili za pričanje priča. Djevojčici se to nije sviđjelo, a njezinoj majci još manje.

– Slušaj, malena – reče majka jednog dana – kako jedna tako lijepa i pametna djevojčica uspije napraviti tako veliki nered po kući? Djevojčica se posrami i odluči promijeniti stvari.

Sutradan djevojčica odluči pripaziti kako nastaje nered. Igrala se tako neko vrijeme i našla se u krugu igračaka, vidjela je da je napravila nered i odmah ga pospremila. Nakon toga izvlačila je igračku po igračku i s onom s kojom se nije htjela igrati vraćala ju je na mjesto. Primijetila je da nereda više nema i razveselila se. Majka se vrati iz posla i ugleda urednu i čistu kuću, u čudu upita djevojčicu :

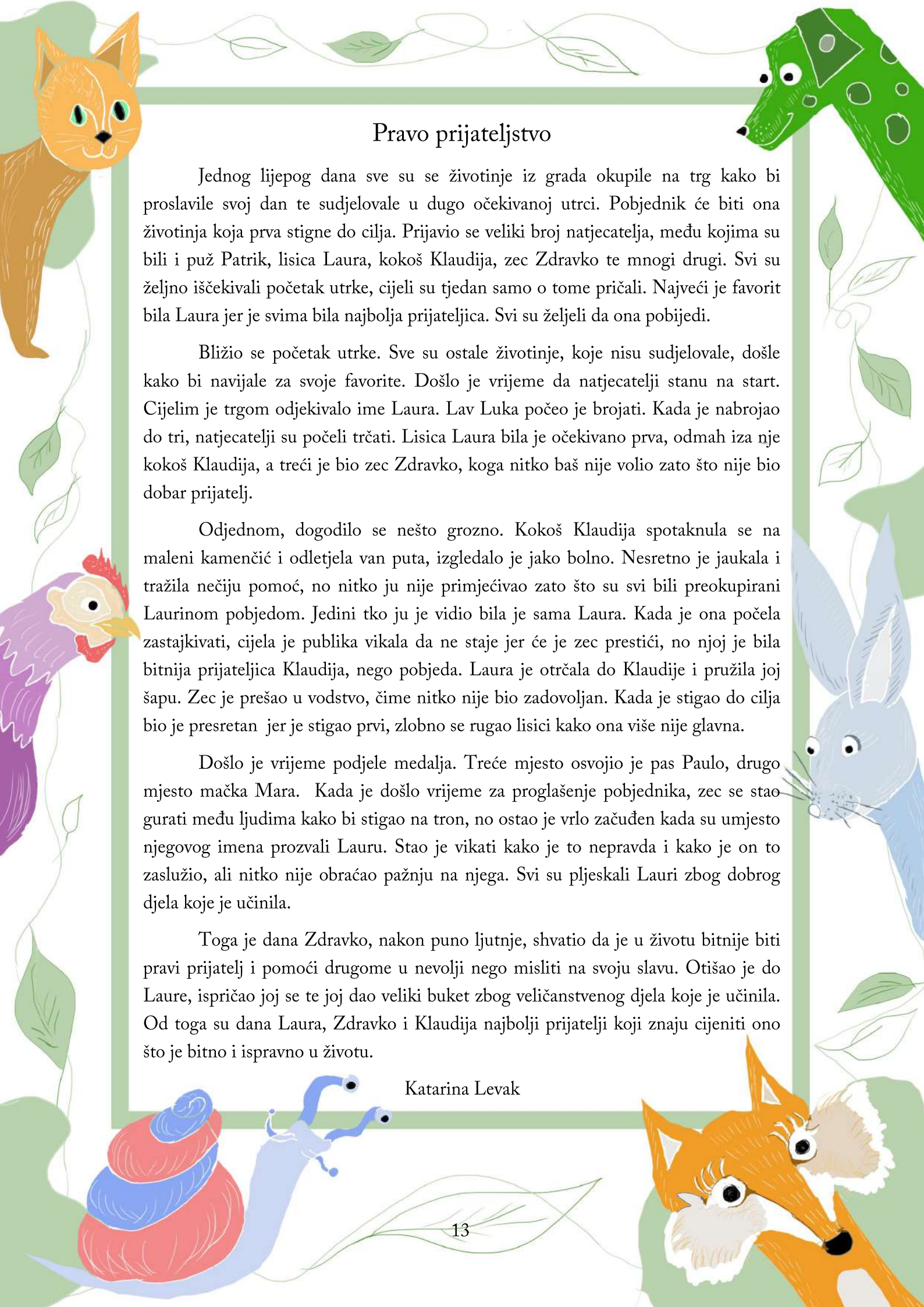
– Kako je moguće da je cijela kuća čista? Kako si tako brzo pospremila igračke?

– To je moja tajna – odgovori djevojčica.

Od tog dana malena i njezina mama imaju vremena za igranje u parkiću, šetnju i čitanje priča.

Samanta Mendiković

Pravo prijateljstvo

Jednog lijepog dana sve su se životinje iz grada okupile na trg kako bi proslavile svoj dan te sudjelovale u dugo očekivanoj utrci. Pobjednik će biti ona životinja koja prva stigne do cilja. Prijavio se veliki broj natjecatelja, među kojima su bili i puž Patrik, lisica Laura, kokoš Klaudija, zec Zdravko te mnogi drugi. Svi su željno iščekivali početak utrke, cijeli su tjedan samo o tome pričali. Najveći je favorit bila Laura jer je svima bila najbolja prijateljica. Svi su željeli da ona pobijedi.

Bližio se početak utrke. Sve su ostale životinje, koje nisu sudjelovale, došle kako bi navijale za svoje favorite. Došlo je vrijeme da natjecatelji stanu na start. Cijelim je trgom odjekivalo ime Laura. Lav Luka počeo je brojati. Kada je nabrojao do tri, natjecatelji su počeli trčati. Lisica Laura bila je očekivano prva, odmah iza nje kokoš Klaudija, a treći je bio zec Zdravko, koga nitko baš nije volio zato što nije bio dobar prijatelj.

Odjednom, dogodilo se nešto grozno. Kokoš Klaudija spotaknula se na maleni kamenčić i odletjela van puta, izgledalo je jako bolno. Nesretno je jaukala i tražila nečiju pomoć, no nitko ju nije primjećivao zato što su svi bili preokupirani Laurinom pobjedom. Jedini tko ju je vidio bila je sama Laura. Kada je ona počela zastajkivati, cijela je publika vikala da ne staje jer će je zec prestići, no njoj je bila bitnija prijateljica Klaudija, nego pobjeda. Laura je otrčala do Klaudije i pružila joj šapu. Zec je prešao u vodstvo, čime nitko nije bio zadovoljan. Kada je stigao do cilja bio je presretan jer je stigao prvi, zlobno se rugao lisici kako ona više nije glavna.

Došlo je vrijeme podjele medalja. Treće mjesto osvojio je pas Paulo, drugo mjesto mačka Mara. Kada je došlo vrijeme za proglašenje pobjednika, zec se stao gurati među ljudima kako bi stigao na tron, no ostao je vrlo začuđen kada su umjesto njegovog imena prozvali Lauru. Stao je vikati kako je to nepravda i kako je on to zaslužio, ali nitko nije obraćao pažnju na njega. Svi su pljeskali Lauri zbog dobrog djela koje je učinila.

Toga je dana Zdravko, nakon puno ljetnje, shvatio da je u životu bitnije biti pravi prijatelj i pomoći drugome u nevolji nego misliti na svoju slavu. Otišao je do Laure, ispričao joj se te joj dao veliki buket zbog veličanstvenog djela koje je učinila. Od toga su dana Laura, Zdravko i Klaudija najbolji prijatelji koji znaju cijeniti ono što je bitno i ispravno u životu.

Katarina Levak

Stari vrabac

Nekoć davno, u velikoj šumi, živio jedan stari vrabac. Dok je bio mlad, sve ptičice su ga voljele i imao je puno prijatelja, ali kad je ostario, perje mu je izgubilo sjaj, postalo sivo, i nitko ga više nije primjećivao. Kad je došla jesen, stari je vrabac počeo sakupljati hranu za zimu, kao i sve šumske ptice u to doba. Međutim, njegova su krila postala slaba, pa je jedva prenosio komadiće oraha ili lješnjaka do svog gnijezda.

Jesen je polako prolazila te se stari vrabac počeo pribojavati da neće uspjeti sakupiti dovoljno zaliha. Tako je jednog sunčanog jesenjeg dana letio šumom i ugledao veliki, lijepi lješnjak kako leži na lišću. Odmah je sletio do njega, uhvatio ga kljunom i pokušao uzletjeti. Ali nije mogao, krila su mu bila preslaba. Odjednom do njega sleti mlada sjenica i upita: „Što radiš?“ On odgovori: „Pokušavam odnijeti ovaj lješnjak do svog gnijezda, ali pretežak je. Moja krila ne mogu ga dignuti.“ Na to sjenica uhvati kljunom lješnjak, vine se u zrak i odleti do vrapčevog gnijezda poput munje. Stari joj se vrabac zahvali te je od tog dana sjenica pomagala vrapcu skupljati hranu.

Naposljetku skupiše dovoljno hrane te dođe zima. Nekoliko mjeseci vrabac nije izlazio iz svog gnijezda, živeći samo od hrane koju je skupio uz pomoć sjenice. I tako prođe zima i dođe proljeće. Stari vrabac odmah potraži sjenicu da joj se još jednom zahvali na pomoći. Tog su proljeća stari vrabac i mlada sjenica stalno bili skupa. Vrabac joj je prepričavao priče iz svoje mladosti, kako je bio lijep, dobar letač, kako je stekao puno prijatelja iako ga sada više nitko ne posjećuje. Međutim, za vrijeme ljeta sjenica je, poučena pričama starog vrapca, i sama počela stjecati prijatelje i sve se više družila s njima, a sve manje s vrapcem.

Tako je došla jesen i vrijeme za prikupljanje hrane. Sjenica je gotovo zaboravila na starog vrapca, brzo je za sebe prikupila hranu i preostalo je vrijeme provodila s prijateljima. Stari je vrabac morao sam prikupljati hranu i jako se namučio da je prikupi. Nakraju dođe zima. Sjenica se sklupča u svom gnijezdu punom hrane te se tad sjeti vrapca. Pitala se je li uspio prikupiti dovoljno hrane i zaključila da se sigurno snašao jer je nekad bio jedan od najboljih letača u šumi. Ipak, pekla ju je savjest tijekom cijele zime pa je odmah prvog dana proljeća požurila do gnijezda starog vrapca. Dozvala je vrapca zacvrkutavši nekoliko puta, ali on se nije odazvao. Uleti tada sjenica u gnijezdo i zatekne vrapca samog i bolesnog. U gnijezdu nije bilo hrane. Stari vrabac nije uspio sam skupiti dovoljno, pa se razbolio od gladi. „Ipak si se vratila!“ promrmlja vrabac s osmijehom na licu.

Tada sjenica zagrlji vrapca i obeća mu da će se od sada brinuti za njega. Tako je i bilo te je stari vrabac uspio ozdraviti. Tog se proljeća sjenica ponovo počela družiti s vrapcem. Međutim, kada su je u društvu starog, sivog vrapca vidjeli njeni prijatelji, nisu se više htjeli družiti s njom. Unatoč tome sjenica i vrabac bili su sretni dok su provodili vrijeme zajedno jer su znali da jedino oni imaju jednog pravog prijatelja.

Filip Oplanić

Prijateljice

Jednom davno u šumici živjela je jedna vjeverica. Imala je puno prijatelja: zečicu, srnu, pčelicu i bubamaru. Jednog dana vjeverica i njezine prijateljice krenule su u šetnju, no bubamara nije došla. Zabrinule su se i krenule u potragu za bubamarom. Pčelica je rekla kako će ona, leteći brže, pretražiti šumicu, a ostale su krenule u potragu pješice. One su tražile i tražile kad je odjednom doletjela pčelica i rekla kako je pronašla bubamaru zaglavljenu u paukovoju mreži. Brzo su otišle do bubamare i izbacile ju. Bubamara je konačno spašena i sve su zajedno krenule u šetnju.

Anna Drndić

Psić Pero

Na jednoj maloj farmi nalazila se škola. Razred su činila dva mačića, Gabo i Zlatan, patka Iva, psić Pero, prase Janko i ovčica Mara. Uvijek su se igrali i smijali dok se na vratima nije pojavila učiteljica, zečica Lorena. Tada je zavladao mir, učenici su sjeli u svoje klupe i slušali je.

Kada bi učiteljica pozvala Pericu pred ploču, on bi nepomično stajao. Pitala ga je: „Što ti je, Perice?“. Pero bi se zacrvnio i buljio kroz prozor. Učiteljica je primijetila da je njegov problem nedostatak samopouzdanja. Naravno da je teško stupiti pred cijeli razred i govoriti, no na tome treba vježbati. Samopouzdanje s vremenom raste. Za zadaću su morali napisati sastav koji trebaju pročitati pred razredom. Pero je napisao odličan sastav, sate i sate vježbao je ispred zrcala ponavljajući sastav na glas. Sutradan, kad je došao red na Peri da stupi ispred ploče, ponovno je zastao. Učiteljica mu je rekla: „Perice, ti to možeš!“ Pero je skupio hrabrost i stao pred razred. Nakon što je završio sa sastavom, dočekao ga je ogroman pljesak. Pero je bio presretan.

Od toga dana, kad god se nađe pred nekakvom zaprekom, u glavi si ponavlja: „Ti to možeš!“

Natali Lukež

Reci NE rujanju

Ova priča započela je u malom gradiću u Istri, Poreču. Edera je tada imala svega 5 godina. Bila je kao i svaka djevojčica, vesela, radoznala, i jako se voljela igrati.

No, nije sve u Ederinom životu bilo tako bajno. Naime, Edera nije imala puno prijatelja. Često se znala igrati sama sa sobom. Djeca su je smatrala čudnom jer je nosila naočale. Dvije curice, Melani i Eylu, svakog su je dana zadirkivale i zvale pogrđnim imenima : „Žabooo! Buljavaa!“ Nažalost, još ih je bilo, no nećemo učiti te nazive. Edera je bila jako tužna, često je išla kući plačući. Htjela je zaustaviti takvo ponašanje i zadirkivanje, no nije znala kako.

Međutim, Edera nije bila sasvim sama. Imala je svog četveronožnog prijatelja Rea. Rea je pas koji može pričati. Kada Ederi treba savjet, uvijek se obrati Rei. Edera ga je pitala :“ Rea, kako da objasnim Melani i Eylu da me prestanu zadirkivati jer me to jako rastužuje?“ Na to joj Rea odgovori: „Draga moja Edera, kada dođeš sutra u vrtić idi do njih i zamoli ih ako bi mogle porazgovarati. Objasni im kako te to jako rastužuje i da moraju poštovati svih, a ne vrijeđati nekoga samo jer nosi naočale.“ Sljedeći dan u vrtiću Edera je išla do Melani i Eylu kako bi im objasnila: „Cure, zamolila bih vas da me prestanete zadirkivati, to me jako rastužuje. Nije lijepo zadirkivati nekoga radi njegovog izgleda. Jedan kompliment može čovjeku uljepšati dan, a jedna uvreda uništiti. Na vama je da odaberete kako se želite ponašati.“ Cure su nakon ovog razgovora shvatile da su radile pogrešnu stvar i ispričale se Ederi. Zaključile su da je, kada daju nekome kompliment, zadovoljstvo obostrano.

Draga dječice, poanta ove priče je da nikada ne smijete zadirkivati osobu radi njenog izgleda, već joj trebate pomoći da se osjeća bolje.

Rika Borovac

Vila Mila i njezina sova Mrva

Jednom davno, na malenom brdašcu udaljenom od ostatka svijeta, krilo se malo čarobno mjesto zvano Vilingrad. U tom su gradu živjele sve vrste vila zajedno s njihovim magičnim ljubimcima – sovama. Svaka je sova bila posebni pomagač vili. One su bile najbrža stvorenja za koja su znale vile, imala su najjača i najljepša krila.

Svakog se proljeća u Vilingradu rađalo mnogo malenih vila. Svaka je imala jedinstveni dar i svaka je mogla odabrati svoju sovicu. Kada bi ih odabrale, počele bi zajedno učiti letjeti i sove su im bile najdraži prijatelji. Kada bi jedna vila naučila letjeti, išla bi u leteća putovanja s ostalim vilama i njihovim sovama.

No, jednog se proljeća dogodilo nešto nevjerovatno što nitko nikada nije vidio, pa ni najstariji Kralj i Kraljica Vilingrada. Tog se proljeća zadnja rodila malena vila Mila čiji je dar bio dar vjetra. Mogla je pokrenuti bilo kakvu oluju, mogla je dizati cvjetove duž cijelog Vilingrada u nebo, mogla je letjeti sa svojim vjetrom i bez svojih krila. Međutim, zadnja sova koja nije imala svoju vilu nije se htjela upoznati s vilom Milom. Skrivala se od nje, bježala je od svih. „Što je bilo sovice? Zašto se skrivaš od mene?“ rekla joj je Mila kad ju je pronašla ispod cvijeta. „Strah me da ti ne trebam, nisam trebala nikome do sad. Beskorisna sam, pusti me! Idi!“ izgovorila je krhko sova Mrva. „Zašto to govoriš, Mrvo? Tko ne bi htio svoju sovu?“ Sova joj je uplakanim očima odgovorila: „Mila, ja nisam kao ostale sove. Ja...ja...uf..., ja nemam krila. Ne mogu te naučiti ništa!“ Vila Mila nije mogla vjerovati kako je to moguće, no odlučila joj je pomoći. Upitala je Mrvu: „Zar ti druge sove nisu uspjele pomoći?“ Mrva joj odgovori: „Ne, ja nemam prijatelja! Svi su me odbacili čim su vidjeli da nemam krila. Joj, ta predivna krila. Zašto ih samo ja nemam!?“ tužno se pitala sova.

Vila Mila nije htjela napustiti Mrvu i rekla joj je da će joj ona pomoći te da će sigurno letjeti. Sova joj je rekla da ne govori gluposti jer je takvo što nemoguće. Mila je otišla u svoju kućicu i nije ju nitko vidio do sljedećeg jutra.

Mila je cijelu noć radila poklon za Mrvu – nova krila. Od najljepših ruža, tulipana, najfinijih grančica i najjačih travčica stvorila je krila kakva nikad nitko nije imao. No, dodala je poseban dio sebe, svoju čaroliju. Mila je začarala nova krila, na njih je stavila beskrajnu magiju vjetra koja je radila samo kad je sova Mrva duboko vjerovala da može letjeti.

Donijela ih je idući dan i rekla Mrvi: „Mrvo, pogledaj! Imaš ono što si oduvijek željela, svoja krila.“ „Mila, molim te, ne muči me. Nikad neću letjeti!“ rekla je Mrva. Vila joj je stavila krila i rekla: „Hoćeš, no samo ako vjeruješ da možeš. Ti si različita, no to ne znači da si manje vrijedna. Ti si posebna, Mrvo, i možeš što god poželiš!“ Mrva nije uspijevala prvih nekoliko dana, sve dok jednog dana nije slučajno pala s jedne visoke stijene. „Neee, padaaam... Upomoć!“ Onda je shvatila da se može spasiti: „Oh, ajme, pa ja..., ja letiim! Mila, ja letim! Hvala ti što si vjerovala u mene!“

Mila se samo nasmiješila i rekla: „ Hajdemo, leti sa mnom Mrvo." I Mrva je letjela iznad cijelog grada, ispod svakog cvijeta, oko cijelog brdašca. Svi su se pitali tko je to, kako tako brzo leti i otkud joj tako predivna krila. Svaka se sova ispričala Mrvi i rekla da više nikad neće biti tako zla. Mrva je prihvatila njihove isprike i sprijateljila se s njima. Kada su je pitale kako tako brzo leti, ona im je samo odgovorila: „ Jednostavno je, moraš samo vjerovati u sebe."

Talia Benčić

Vilenjaci

Živjeli su vilenjaci visoko na brdu u jednoj šumici i bili su vrlo marljivi. Po cijele dane su gradili, pjevali, trčali, skakutali i igrali se. Bili su neumorni, no kasno uvečer, kada bi se sunce sakrilo nakon tako napornog dana, svi bi se skupili u svojoj sobici i hitro se spremili u krevet kako bi mogli usnuti u san. To ih je jako veselilo jer su mogli sanjati što god su željeli i proživljavati pustolovine iako spavaju. Također, trebali su se odmoriti kako bi sljedećeg dana imali puno energije za njihove vragolaste igre.

Jedne noći jedan vilenjak nije htio spavati i cijelu noć proveo je budan gledajući kroz prozor u zvijezde. Kada je došlo jutro, bio je jako umoran i neispavan. Dok su se ostali vilenjaci igrali, on nije imao snage pratiti ih koliko mu se spavalo, što ga je rastužilo i obećao je kako će odsada svake noći čvrsto spavati. Sljedećeg dana probudio se sretan i odmoran, još spremniji za nove avanture. Sada je svake večeri prvi od svih vilenjaka uskakao u krevet, nestrpljiv da usne u san i što prije dočeka novo jutro.

Katarina Krizmanić

Vučja priča

U dolini Animaliji nalazi se jedan zoološki vrt. Izgrađen je davno i zbog toga je star i u malo lošijem stanju. Naravno, to nikome nikada nije smetalo i svi ga ljudi i dalje rado posjećuju. Broj posjetitelja uvijek je velik, a najviše ljudi dolazi gledati one najzanimljivije životinje. Poznat je po svojoj raskošnosti i po mnogobrojnim vrstama koje su tamo pronašle svoj dom: od slonova, žirafa, majmuna i raznih ptica, pa sve do nilskih konja, krokodila, tigrova, zebri i koali.

U tom zoološkom živio je i jedan vuk. Zvao se Ares, imao je 6 godina i svoje dane volio je provoditi ležeći, hvatajući zrake sunca i igrajući se igračkama od kojih mu je najdraža bila jedna stara lopta koja je već bila uništena. Zabavljao je posjetitelje raznim trikovima i svi su ga voljeli. Jednog je dana u zoološki vrt stigao novi vuk Loki. On je imao samo 3 godine i veselio se druženju s drugim vukovima jer je do tada bio usamljen. Htio je društvo i prijatelje. Kada je stigao, bio je uzbuđen i spreman steći novo prijateljstvo. Prišao je Aresu i u znak pozdrava počeo zavijati, no Ares je samo prošao bez pozdrava. Loki se zbog toga jako rastužio.

Sljedećih dana Ares se ponašao bezobrazno i ružno prema Lokiju. Uzimao mu je hranu, nije mu davao igračke i često ga vrijeđao. Loki se pokušavao suzdržati i ponašati pristojno unatoč svemu. Kako je Loki bio nova životinja u zoološkom vrtu, svi su pogledi i posjeti bili posvećeni njemu. Jednog dana jedna mu je djevojčica bacila u kavez loptu, sličnu onoj kakvu je imao Ares, samo noviju i ljepšu. Dobio je još puno igračaka i često su ga posjetitelji i hranili. S vremenom su i ostale životinje postajale ljubomorne. Uvidjele su da im Loki krade pažnju svih posjetitelja, a Ares više nije bio jedini vuk u zoološkom vrtu.

Ares je prestao provoditi dane vani. Bio je potišten jer više nitko nije mario za njega. Radnici zoološkog vrta odnijeli su njegovu staru loptu, a sve ostale igračke pripale su Lokiju. Loki je osjetio da nešto nije u redu pa se o svojim problemima požalio orlu Grifinu. Griffin je objasnio Lokiju kako je Aresu sve ovo još uvijek novo i da nije naviknut na društvo i mali broj posjetitelja. Kada je Loki to čuo, sve je shvatio. Otišao je odmah po svoju novu loptu koju mu je u kavez ubacila djevojčica i uzeo je među zube. Došetao je s njome pred Aresa i spustio je pred njim. Zavijao je glasno i sretno. Poklonio mu je svoju loptu znajući da su njegovu uzeli radnici. Time je htio da ga Ares počne smatrati prijateljem, a ne konkurencijom.

Ares je neko vrijeme šutio, a zatim samo pružio šapu Lokiju u znak pomirenja. Stvari su među njima nakon toga bile sjajne. Odlično su se slagali, a nakon samo nekoliko dana postali su i najbolji prijatelji. Ares je Lokija naučio svim trikovima koje zna i zajedno su osvajali sve poglede posjetitelja zoološkog vrta.

Lea Banko

Kutijica

Jednom davno u jednom malom selu živjela je prelijepa djevojčica imena Anastasija. Imala je dugu smeđu kosu i plavozelene oči. Najviše se voljela igrati sa svojom sestricom.

Jednoga dana otišla je s majkom u grad. Bližio se Božić. Obitelj nije imala puno novaca. Mogli su si priuštiti tek nekoliko komada mesa. Šetajući gradom Anastasija je u izlogu jedne trgovine ugledala malu kutijicu za nakit. Kutijica je bila posebna, takvu još Anastasija nije vidjela, no znala je da joj njezina majka to ne može kupiti. Nije ju htjela rastužiti. Anastasija je danima razmišljala o toj kutijici, čak ju je i sanjala.

Sjetila se kako bi mogla ispuniti svoju želju. U njezinom selu živjeli su stariji kojima je bila potrebna pomoć. Anastasija je svako poslijepodne pomagala svojim susjedima, a zauzvrat bi dobila 10 kn. Nakon tri dana skupila je novac potreban za kutijicu. Otišla je u grad kako bi kupila kutijicu, no kada je došla ispred izloga trgovine, sjetila se nečega. Njezina majka već mjesecima sanja o komadu kolača. Toliko je silno željela pojesti kolač koji si nije mogla priuštiti. Tada je Anastasija otišla do najbliže slastičarnice i sa zarađenim novcem kupila majci malenu tortu.

Majka se jako razveselila. Bio joj je to najljepši poklon za Božić dotad. Iako nije kupila kutijicu, bila je jako sretna. Odlučila je nastaviti pomagati susjedima, a zarađenim novcem pomagala je svojoj obitelji. Jedna malena kutijica pokrenula je lavinu dobrih djela!

Ivona Tidić

Vito – izgubljeni konjić

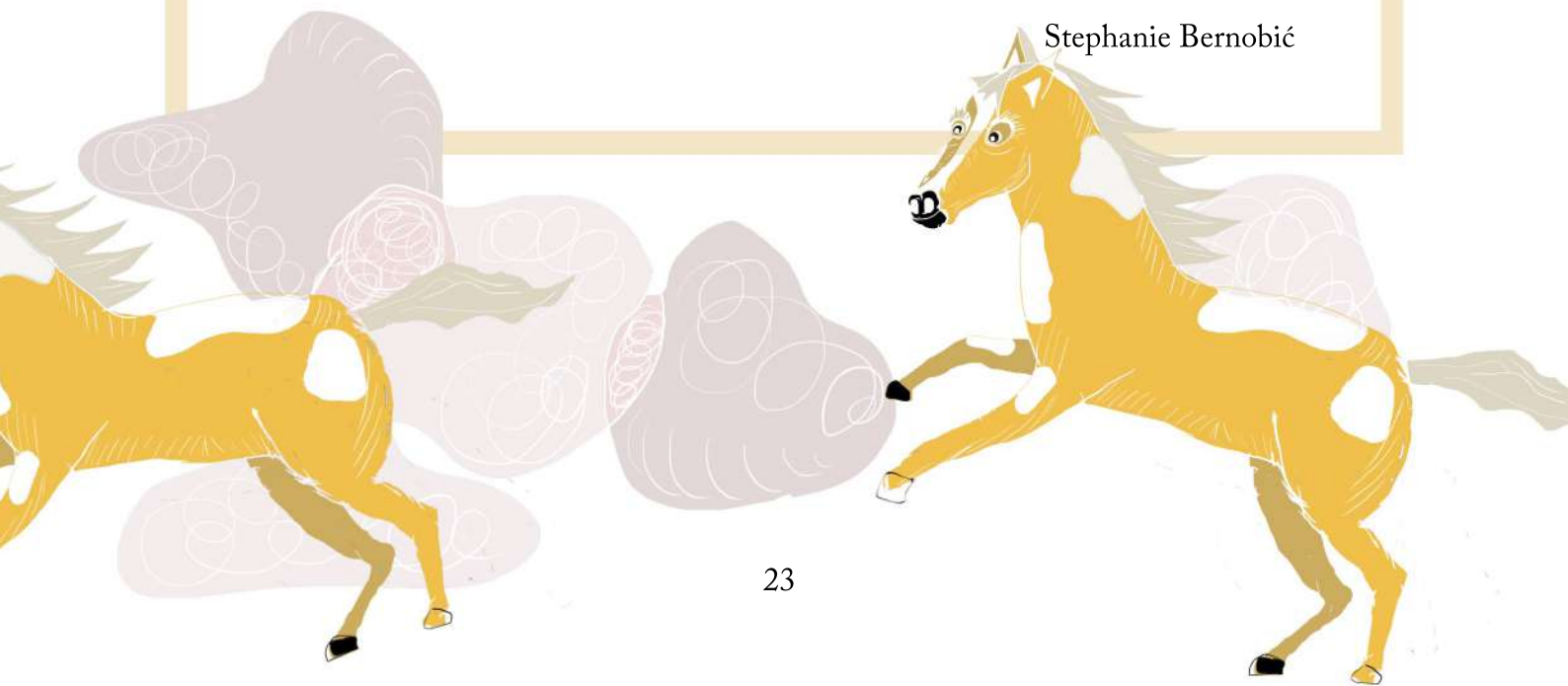
Bok, moje ime je Vito i ispričat ću vam priču o tome kako sam se jednog dana izgubio.

Naš se pašnjak nalazi u blizini šume. U proljeće to je najljepši pašnjak na svijetu jer je prekriven tepihom od cvijeća, no ujesen je prepun kišnih lokvica i lišća kojega je donio vjetar.

Dogodilo se to jednog hladnog jutra. Probudio sam se rano. Mama i seka još su spavale, a ja sam odlučio napustiti staju i prošetati farmom. Na izlasku iz staje vidio sam nešto neobično. Sve je izgledalo kao prekriveno oblacima, kao da sam u nekom snu. Kada sam sreo mačka, rekao mi je da je to magla. Nisam znao što ta riječ znači, ali mi je ta magla izgledala zanimljivo pa sam odlučio prošetati dalje. Što sam se više udaljavao, ti su oblaci postajali gušći i jedva sam vidio kuda hodam. Trčao sam i skakao kroz maglu te zamišljao da trčim kroz kakvu mekanu vunu. Vrijeme je prolazilo i ja sam se umorio. Okrenuo sam se, ali tada sam shvatio da je put prema staji nestao. Izgledalo je kao da ga je magla pojela. Sve oko mene izgledalo je isto - bijelo i mekano, no sada me to više nije veselilo. Počeo sam dozivati majku, ali nitko me nije mogao čuti jer sam već bio predaleko od staje. U strahu i uplakan osjećao sam se kao zarobljen. Vrijeme je prolazilo, a ja sam toliko umoran odjednom legao na tlo i zaspao. Tvrđi san odjednom je prekinulo dozivanje: „Vito, Vito, gdje si?!“ Brzo sam skočio na noge i vidio majku kako stoji preda mnom. Skočio sam joj u zagrljaj i u tom trenutku nisam ni primijetio da sunce sija i da magle više nema.

Sretno smo se vratili na naš pašnjak te smo svima prepričavali kako sam se izgubio.

Stephanie Bernobić

Mali medo i sreća

Jednom, ne tako davno, u prekrasnoj šumi u prekrasnom dvorcu, živio je princ Mali Medo. Mali Medo imao je sve što želi, prekrasnu sobu nebesko plave boje, najnovije igračke, najljepše cipelice i najljepšu odjeću. Imao je sluge i mogao je jesti meda kada god poželi. Svakoga se dana Mali Medo igrao sam sa svojim igračkama. Nije imao prijatelja jer nikada nije želio dijeliti svoje igračke s drugima. Mali se Medo unatoč silnom bogatstvu osjećao usamljeno. Roditelji su mu uvijek govorili da mora dijeliti svoje stvari s drugima te da sreću koju traži samo za sebe, nikada neće pronaći, no on je bio tvrdoglav i nije želio.

Jednoga prekrasnog sunčanog dana Mali Medo je išao s roditeljima na piknik. Ponijeli su punu košaru voća i grickalica. Igrali su se i zabavljali skupa. U parku je bilo još puno djece medvjeda i drugih životinja sa svojim roditeljima. Sve je mirisalo po voću i raznim proljetnim cvjetovima. Sva dječica igrala su se i puštala zajedničke zmajeve koje su međusobno dijelili. Mali Medo stajao je sa strane, no i on je jako želio puštati zmajeve, ali se bojavao pitati drugu djecu da mu posude zmaja jer on nikada nikom nije ništa posuđivao. Roditelji su mu rekli da ide do druge djece i da se igraju zajedno. Mali Medo je to učinio i bio je presretan kada su podijelili igračke s njim i kada je napokon mogao puštati zmajeve. Bio je to najljepši dan u njegovu životu, igrao se sa drugom djecom i osjećao se jako sretno. Igrali su se svi zajedno sve do mraka, kada je mali Medo morao poći kući bio je tužan. Svi su se spremili za odlazak kućama i pozdravili i dogovorili da se sutra ponovno svi zajedno nađu i otiđu igrati na livadicu i neka svatko donese svoju najdražu igračku da se svi igraju.

Mali Medo, kada je došao kući, dugo je razmišljao o svojim postupcima i nije shvaćao zašto nikada nije dijelio svoje igračke. Odlučio je da će od danas dijeliti svoje stvari. Počeo je dijeliti svoje igračke s drugima, dijelio je stvari s roditeljima, provodio je više vremena s drugima i više je pomagao roditeljima te je odlučio donirati neke od svojih igračaka drugima koji nisu ništa imali. Bio je puno sretniji. Razgovarao je s roditeljima i rekao im da je napokon shvatio zašto su mu ljudi uvijek govorili da sreću koju tražimo samo za sebe, nikad nećemo pronaći. Mali Medo sada zna da je sreća u malim stvarima.

Nensi Sokolović

Automobilska utrka

Jednoga dana održala se dugo očekivana automobilska utrka. U utrci su sudjelovali: miš u plavom autiću, žabac u drvenom brodu s kotačima, gospodin mačak u crvenom kabrioletu, zec u žutom porscheu, gospođa koka u crvenom traktoru, pas u tamno zelenom džipu, krtica u žutom bageru, vjeverica u crvenom mopedu, janjac u ljubičastom kombiju i prase u plavom kombiju.

Odjeknuo je hitac za start, zabrujaše motori i automobili su pojurili. Jedino se mišićev automobil nije pokrenuo. Motor nije radio, a i mišić ga ručicom nije mogao pokrenuti. Ostalo je, dakle, devet vozača. U utrci devet automobila gospodin mačak želio je stići prvi na cilj. On je vozio krasna crvena kola i prednjačio, a u tom se trenutku dogodilo nešto neobično. Iz motora je sukljala gusta bijela para, a sigurnosno svjetlo svjetlucalo crveno. Motor je bio prevruć. Gospodin mačak morao je stati: „Sto mu miševa! Imam premalo vode u hladnjaku! Voda vrije i ja ne mogu voziti dalje!“ ljutio se mačak.

Sada je osam vozila jurilo cestom. Trkaća staza vodila je kroz šumu. Gospodin zec u žutim sportskim kolima izbijao je na čelo. Vjeverić na mopedu sustigao je žapca. Odjednom, visoko na stablu, spazio je svoju prijateljicu, gospođicu Crvenorepu. Bez razmišljanja naslonio je moped na drvo, popeo se i rekao: „Već te danima tražim. Baš lijepo da sam te našao!“ Njegovi prijatelji morali su bez njega nastaviti vožnju. „Kakva lakomislenost“, ljutilo se janje, „sada nas je samo sedam!“ Iza šume krenuli su kroz selo. Svaka je životinja tražila svoj put. „Brumm, brrum“, hroptao je motor teretnih kola gospodina Meka. Zatim su kola stala. „Jao, moj spremnik je prazan! Moram ga napuniti brzinom“, rekao je janjac i donio kanistar, ali taj je bio lagan i prazan. Gospodin Meki nije mogao voziti dalje. I ostalih šest životinja nije znalo kamo bi. Stajale su svaka s jedne strane raskrižja. „Vozite ovuda!“ kvaknuo je netko iza kuća. To je žabac pronašao pravi put! Cesta je skretala prema imanju obitelji poljskog miša. „Evo bagera!“ zacičio je mišić Cici. „Molim te, striče krte, načini veliku rupu u zemlji. Htio bih sa svojom braćom naučiti plivati!“ Gospodin krt naglo je zakočio. „Gdje želite bazen za plivanje?“ promrmljao je i primio se posla. „Pomoći je važnije nego pobijediti“, primijetio je gospodin krt.

U utrci je ostalo pet životinja: zec, pas, prase, žabac i kao posljednja gospođa koka. Na drugoj ravnoj cesti potjeraše vozila. Svaki je htio biti najbrži, ali tada su stigli do oštrog zavoja. Pas je stisnuo kočnicu i na vrijeme se zaustavio. Žabac je bio slabije sreće, izletio je iz krivine i pljusnuo u jezero. Zaplivali su on i njegov automobil. „Radije ću ostati u vodi. Mirno nastavite! Bilo vam sretno!“ rekao je. Prašćev auto je stao, ali ga je gospođa koka vukla dalje. Ostala su četiri vozila u utrci. Na idućoj benzinskoj crpki mehaničar je pregledao prašćev auto. „Za dva sata možete krenuti. Toliko će potrajati popravak“, rekao je. „To znači da ne mogu završiti utrku“, potišteno je zaključilo prase. „Hvala što ste me vukli!“ potom je doviknuo gospođi koki. Ona je mjerila koliko je ulja u motoru, a zec se opskrbljivao benzinom. Pas je zrakom punio ispuhane gume. „Nadam se da će zadržati zrak, inače ne mogu pobijediti!“ govorio je sam sebi.

Trkaća staza vodila je preko brda. Kad se popeo gore, gospodin zec pritisnuo je do kraja papučicu. „Brži sam od ostalih“, pomislio je i osvrnuo se. Bilo bi bolje da to nije učinio jer onaj tko gleda natrag, ne vidi kamo vozi. Gospodin zec odletio je u sijeno. Imao je sreću, nije se ozlijedio. „Zar ne znaš ravno voziti? Umalo si pregazio moje guske!“ naljutio se seljak. „Gospođa koko, mogu s vama komadić puta?“ zamolio je pjetlić. „Možeš, ali natrag ćeš pješice!“ odgovorila je gospođa koka. Sada se za okladu utrkuju samo dvije životinje. Tko će prvi stići do cilja? Gospodin pas vozio je oštro, ali odjednom je zapištao zrak iz gume njegova automobila. „Moram promijeniti kotač, toliku rupu ne mogu zakrpati!“ uzdahnuo je pas. „Naravno, to će potrajati!“ nadodao je. Gospođa koka svojim je traktorom pretekla psa. „Do skorog viđenja!“ doviknuo mu je. Ona je vozila polako i sigurno jer je ostala sama na cesti. Trebala je samo sretno stići. To joj je uspjelo. Njen traktor jedini je od deset vozila dospio do cilja!

Idućeg dana, kad su svoja vozila doveli u red, još jednom su se svi okupili. „Živjela pobjednica, gospođa koka!“ klicali su joj, a koka je morala proći počasni krug. Onda su jedan drugome pričali o svojim nezgodama i kvarovima. „Čujte još ovo...“ i sve tako. „Samo je gospođa koka vozila oprezno i zato je stigla na cilj!“ hvalio ju je krt. „Idući put i ja ću tako“ pridodao je. Vjeverić je namjeravao isto. „Prije vožnje napunit ću spremnik“, rekao je gospodin Meki i upitao: „A kad ćemo prirediti sljedeću utrku?“

Edi Jurada

Šumska igra

U velikoj šumi živjele su lisica, malena medvjedica i njihovi prijatelji. Lisica je bila ljubomorna na medvjedicu jer su ju voljeli svi prijatelji iz šume. Jednoga dana ljubomorna lisica iskopala je rupu ispred medvjedičinog brloga u nadi da će medvjedica u nju pasti kad se bude išla igrati. Kad je medvjedica drugog dana ustala, pala je u rupu, ali je lako izašla jer je imala velike noge.

Sljedećega dana lisica je bila u lovu i odjednom je počela padati kiša. Lisica je trčala u svoju jazbinu i putem je prolazila kraj medvjedičinog brloga te slučajno upala u rupu, ali nije mogla izaći jer je imala kratke noge.

Emma Zović

Prijatelji na lopoču

Jednog lijepog sunčanog dana žaba je iskočila iz jezera na lopoč. Rastegnula je svoje noge i duboko uzdahnula. Odlučila je ovdje malo odmoriti. Neko se vrijeme divila ljepoti koja ju okružuje. Gledala je površinu jezera i igru sunčeve svjetlosti koja ju obasjava. Nekoliko je dana žaba ovdje dolazila u tišini promatrajući drveće čije se grane nagnju prema jezeru, osluškujući pjesme vjetra i tihi cvrkut ptica. Mislila je da je velika sretnica što u tome može uživati.

Jednog je dana, dok se grijala na lopoču, čula u daljini neko dosadno zujanje : „bzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz.“. To zujanje nikako nije prestajalo, već je bilo sve glasnije i glasnije: „BZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ BZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ!“ . Gledala je naokolo tražeći odakle dopire to iritantno zujanje koje nikako nije prestajalo: „BZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ!“ .

Podignula je pogled i ispred sebe ugledala muhu koja je stvarala ovu nesnosnu buku: „Bok žabo! Baš mi izgleda jako zabavno na ovom lopoču. Ako nemaš ništa protiv, kratko bi ti se pridružila!“ . Žaba nije stigla ništa odgovoriti, samo je šutjela vidno iznenađena dok je muha sletjela na lopoč pokraj žabe gledajući u istome smjeru kao i žaba.

Nastavi muha: „Kako je ovdje prekrasno. Zaista imaš u čemu uživati. Baš je lijep pogled! Vidi se cijelo jezero, šuma, nebo... A što li je tek vrijedna ova tišina! Doslovno se čuje kako diše priroda i raste zelenilo u skladu s plavom bojom jezera. Vjerujem da se slažeš sa mnom.“

Žaba je bila iznenađena jer je muha tako pronicljivo prepoznala sve što i ona sama misli. Nije znala da postoji netko tko ima slične vrijednosti i dijeli njeno viđenje svijeta i ljepote, pa nastavi razgovor: „Da, zaista mi je divno ovdje. Već neko vrijeme dolazim ovamo da uživam u tome što priroda pruža. Dobro si primijetila i slažem se da je ova tišina neprocjenjiva, ali...“, prekine ju muha: „Znam što misliš! Ali sam ja došla. Ja i moje zujanje! Znam koliko je iritantno i koliko je glasno! Znam da me radi toga nitko ne voli i kada me vide, svi misle samo na moje dosadno zujanje. Jako volim to što mogu letjeti. To je prekrasan dar koji mi je podarila priroda. U tome zaista uživam, ali radi tog zujanja me nitko ne voli. Svima smetam i mašu rukama kad god se želim približiti. Kako pomičem krila da mogu letjeti, tako stvaram taj dosadan zvuk i nikako ga se ne mogu riješiti ako želim letjeti.“. Muha je kratko zastala kako bi zadržala suze u svojim očima.

Žaba ju je pažljivo slušala i razmišljala je o problemu koji ima muha. Zaključila je da joj zaista nije lako i da je vjerojatno jako usamljena. Nakon nekoliko trenutaka žaba nastavi: „Drago mi je da si došla i da smo ovdje skupa na lopoču! Meni ne smeta tvoje zujanje, samo sam se čudila odakle dolazi. A bilo bi mi jako drago kada bi ga češće čula jer bi to značilo da će mi se na lopoču pridružiti moja prijateljica muha.“

Ponekad kada svratim do jezera, tražim lopoč i jedno posebno prijateljstvo koje se na njemu razvija.

Tina Gregorović Hlušička

Nakladnik:

Društvo „Naša djeca“ Pazin
154. brigade Hrvatske vojske 4
52000 Pazin

E – mail: dndpazin@gmail.com

Za nakladnika: Tamara Damijanić

Urednice: Tina Gregorović Hlušička i Neva Ljuština

Autori: Učenici trećih razreda Gimnazije i strukovne škole Jurja Dobrile Pazin

Lektorica: Ines Brajković

Grafička priprema: Višnja Levak

Virtualno izdanje

Izrada ove knjižice provedena je u sklopu projekta Pepe u velikom Društvu kojeg financiraju Grad Pazin i Ministarstvo rada, mirovinskog sustava, obitelji i socijalne politike.

Prosinac, 2020.